

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

2 An sacerdos poßit, vel debeat quotidie celebrare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

res hac du-
bia, & in-
certa.

quia præceptum, præsertim sub peccato mortali, as-
serendum non est sine fundamento; quod moraliter
conuincat: hic autem nullum apparet huiusmodi,
propter quod non videtur posse negari, quin prior
opinio probabilis sit ita ut, qui se illi præcepto confor-
marit, peccato mortali excusari possit: vnde etiam
de viris sanctis interdum legitur ab huiusmodi
celebratione abstinuisse, vt Durand. etiam & alij re-
ferunt, quamquam hoc non debet in exemplum ad-
dici: nam multa interdum operantur Sancti ex spe-
ciali Spiritus sancti motione, præter communem
legem, quæ nobis imitanda non sunt. Quocirca pos-
terior opinio, & magis pia est, & securior, & in praxi
consulenda, quia reuera, & est magis consentanea ra-
tioni, & præterea vix potest sine magno scandalo
contrarium fieri, & vt minimum, existimatur com-
muniter, huiusmodi omissionem diuturnam sacri-
ficii, esse signum prauæ conscientie & perditæ vitæ:
sunt ergo, quo ad huiusmodi, Sacerdotes monendi, vt
frequenter celebrent, & suadendum, contrarium
non esse in conscientia securum.

Posterior o-
pinio magis
pia & securior

Anton.

Sed quares, quoties teneantur in anno sacrificare
ad vitandam culpam. Syluest. verbo, Missa. 1. q. 7.
& Antonin. 3. part. tit. 13. cap. 16. §. 12. referunt, quod
dam Iuris peritos asseruisse, teneri Sacerdotes, per se
loquendo, ad celebrandum quotidie. Sed hoc non
habet fundamentum, vt litam quæstione sequente
dicemus. D. Tho. igitur ait, teneri ad celebrandum
in præcipuis festis, & maxime in illis diebus, in qui-
bus fideles communicare consueverunt. Idem fere
Syluest. & Soto, qui expressius addit, esse peccatum
mortale sacrificium his diebus omittere sine causa.
Sed hoc etiam videtur in his rigidum, & neque posse
sufficenter probari, & ideo Nauar. supra dicit, satis-
facere Sacerdotem huic obligationi, ter, vel quater
in anno sacrificando. Quod videtur fieri probabile
ex dict. cap. Dolentes, & quia nullo iure, vel ratione
sufficiente potest hoc ius seu præceptum, strictius
declarari: imo (vt verum fatear) neque hoc ipsum
potest sufficienter fundari per intrinsecam principia:
& ideo censeo, moraliter loquendo, consideranda
esse principia extrinseca, qualia sunt aliorum scan-
dalo, proprium spirituale detrimentum, aut peri-
culum liberi peccandi omitendo sacrificium, vel
(quod grauius est) quod propterea omittatur, vt
peccandi licentia non impediatur, & similia, & his o-
mnibus pensatis, prudentis iudicio committendum
est tempus & modus huius obligationis: si autem
hæ rationes extrinseca non intercedant, vix, credo,
accidet casus moralis, in quo Sacerdos aliquoties in
anno non sacrificet, quod hec raro faciet (vt Nauar.
dixit) non peccabit mortaliter, & si bona intentione
id faciat, potest etiam a veniali excusari. Neq; aliquid
certius, magisue determinatum inuenio, quod in
hac quæstione dici possit.

D Thom.
sententia.

Syluest.
Soto.

SECTIO II.

Utrum Sacerdos possit, vel debeat singulis diebus celebrare.

Hæreticorum
quorundam
sententia
exploditur.

Hæretici huius temporis non probant quoti-
diana singulorum Sacerdotum sacrificia: quia
necesse est, vt maiori ex parte, priuatim fiant: ipsi
vero Missas priuatas abominantur, & ideo solum
vnam communem cœnam Dominicam volunt quoti-
dianam fieri in singulis populis, vel Parochijs. Sed hæc
sententia hæretica est, contra Ecclesiæ vsum, & tradi-
tionem, & fundamentis hæreticis nititur, nimirum,
quod non liceat Missam priuatam dicere, in qua
fideles non communicant, quod in superioribus
partim refutatum est, & in sequentibus aliquid ad-
demus. Item, quod hoc mysterium semper sit per-
agendum cum omnibus illis circumstantijs acciden-
tarijs, quibus Cœna Dominica peragitur, quod

quam sit absurdum, sæpe in superioribus est osten-
sum. Catholici ergo quidam (vt supra dicebam)
per contrarium extremum asseruerunt, debere Sa-
cerdotes quotidie Missam celebrare. Alij vero quam-
uis ad hoc non obligent singulos ratione Ordinis,
obligent tamen Parochos ratione officij. Sed ob-
seruandum est, aliud esse loqui de singulis Sacerdo-
tibus, aliud de tota Ecclesia, aut de singulis Eccle-
sijs, vel Cathedralibus, vel Parochialibus, vel Con-
uentualibus. In quibus omnibus considerari potest
quid ex solo iure diuino necessarium sit; quid vero
Ecclesiastico.

Catholici
quorundam
opinio
Aliorum et-
iam Catho-
licorum pla-
cium.

Dico ergo primo: Stando in solo iure diuino, nec
singulis Sacerdotibus, nec singulis Ecclesijs, nec toti
Ecclesiæ præceptum est, neque etiam prohibitum,
quotidie sacrificare. In hoc conueniunt omnes Theo-
logi, quia nullibi extat talis determinatio temporis
iure diuino facta. Item, in die Parasceus omnino o-
mittitur hoc sacrificium in Ecclesia, & idem fiebat
olim in Sabbatho sancto, & postea Ecclesia, si ratio-
nabilis causa occurreret, idem statuere in alio, vel alijs
diebus anni: non est ergo contraria temporis de-
terminatio iure diuino facta. Præterea non fuit ne-
cessaria, quia ita sunt res Ecclesiæ ordinatae, vt, secul-
sa prohibitione ecclesiæ specialis, non possit in ea quo-
tidianum sacrificium deicere, ad quod etiam Päs-
torum Ecclesiæ cura multum deseruit, & ad eam ip-
si ex officio tenentur, quia est valde necessarium ad
spirituale bonum fidelium, tam viuæ vitam, quam de-
functorum, & quia ad debitum diuinum cultum, mor-
taliter loquendo, necessarium est. Quod vero hic quo-
tidianus vltus sacrificij non sit etiam prohibitus iure
diuino, eodem fundamento constat, & ex vlti Eccle-
siæ, nam si in aliquo die facta est prohibitio, illa per
Ecclesiam introducta est.

i. Conclusio

Dico secundo: In singulis Ecclesijs, Cathedralibus, & Con-
uentualibus, debet quotidie sacrificium Missæ offerri, si conueniens sit, seu mediocri-
s Sacerdotum numerus, atque ita fiet, vt in vni-
uersa Ecclesia, non solum vnum, vel aliud, sed quam
plurima sacrificia, quotidie offerantur. Ita docent,
communiter Doctores, & insinuat in capite Cuius
creatura, de celebratione Missæ. Patet etiam ex Eccle-
siæ consuetudine, quæ vim legis habet: cuius signum
etiam est, quia si absque sufficiente causa omittatur,
non fiet sine graui scandalo fidelium. Hæc ergo obli-
gatio per se pertinet ad Rectores Ecclesiarum: nam,
licet ipsi non teneantur per se quotidie celebrare: tenentur
tamen curare, vt non omnino desit in sua Ec-
clesia sacrificium: hoc est enim vnum ex muneribus,
propter quod a fidelibus aluntur. Addit tamen Vi-
ctoria in Sum. num. 95. si interdum hoc prætermittatur,
non esse peccatum mortale. Sed hæc licentia
non est extendenda: nam res hæc multum pertinet
ad commune bonum fidelium, & ideo talis obli-
gatio grauis est, vt bene significauit Soto in 4. dist. 13.
quæst. 2. art. 1. Quapropter per se loquendo, non po-
terit prætermitti sine graui culpa, nisi fortasse ob vr-
gentem causam & rationabilem: hæc enim interce-
dere aliquando potest, sicut in alijs obligationibus
positiuis. Addunt vero aliqui in parochialibus Ec-
clesijs, si sit sufficiens Sacerdotum numerus, dicen-
das esse duas Missas, vnam pro viujs, & aliam pro de-
functis, ex dicto capite, Cuius creatura. Veruntamen
ex Soto, & Victoria notantur, non est hæc obligatio
augenda, & multiplicanda, quia nullum extat suffi-
ciens ius, ex quo colligatur: nam in illo capite, Cuius
creatura, solum dicitur, propter Missam defuncto-
rum non esse omittendam cœnuentalem Missam de
feria: neque è contrario, sed vtamque, si commodè
fieri possit, dicendum esse, non tamen imponit ab-
solutam obligationem quotidie sacrificandi pro de-
functis.

2. Conclusio

Victoria.

Soto.

Quæstio
placitum.

Dico tertio: Singuli Sacerdotes, nec iure diuino, nec Ecclesiastico, tenentur quotidie celebrare, per

NNNN 4 se lo.

feloquendo. Hoc etiam est per se manifestum, tum quia nullibi extat tale ius, tum, quia multi Sacerdotes pij & timorati, interdum aliquo, vel aliquibus diebus sacrificium intermittunt: imo aliqui etiam hoc consulunt, ob maiorem sacrificij reuerentiam. Quin potius, non solum non ex vi Ordinis, verum etiam neque ex vi Parochialis beneficij, est hoc necessarium: tum, quia satisfaciet Parochus suæ obligationi, si curet in sua Parochia per alium sacrificium fieri, tum etiam, quia, si solus ipse sit, non est cogendus omnino quotidie sacrificare, quia esset nimis rigida & onerosa obligatio: quamuis teneatur frequenter id præstare, imo & regulariter non omittere absque aliqua causa.

4 Conclusio, qua certa est Et Theologorum communis.

S. Andream.

Hippolyt. Martyr.

August.

Greg. Mag.

Miraculum quoddam narratur.

Chrysost.

Fideles plurimum indigent fructu huius sacrificij.

Dico quarto: per se loquendo, & seclusa speciali prohibitione Ecclesiæ, non solum est licitum Sacerdoti, quotidie sacrificare, verum etiam ex se melius est, magisque consulendum. Est conclusio certa & communis Theologorum. Et probatur primo ex consuetudine Ecclesiæ, quam & nunc experimur, & in antiquissimis Patribus, & historijs legimus. Andreas enim Apostolus, vt supra retulimus, de se aiebat Tyrano: Quotidie immolo Deo agnum immaculatam. Hippolytus etiã Martyr orat. de consummatione mundi, sic introducit Christi iudicem, ad Sacerdotes Euangelicos loquentem: Venite Pontifices, qui pro me mihi sacrificium die nocteque obtulistis, ac pretiosum corpus & sanguinem meum quotidie immolastis, & August. epi. 23. Nonne (inquit) semel immolatus est Christus in seipso: & tamen in sacramento, non solum per omnes Pasche solemnitates, sed omni die populis immolatur? Cyprian. epi. 54. Vt Sacerdotes (inquit) qui sacrificium Dei quotidie celebramus, hostias Deo & victimas præparemus. Greg. etiam homil. 37. in Euang. memorat sanctum Casium Narniensem Episcopum: cui mos erat, quotidianas Deo hostias offerre, ita, vt pene nullus dies vitæ eius, abscederet, quo non omnipotenti Deo hostiam placationis immolaret. Quam consuetudinem, Deum speciali reuelatione approbasse inferius narrat, dicens: Nocte quadã cuidam eius Presbytero Dãam per visum assistisse, atque dixisse: Vade, & dic Epõ: Age, q agis, operare, q operaris, non cesseret pes tuus, non cesseret manus tua, natali Apostolorum venies ad nre, & recipies mercedem tuã. Et ibidem narrat aliud miraculum, q cuidam mulieri contigit, quæ singulis hebdomadibus sacrificij pro marito offerri faciebat, eiusq; a captiuitate liberationem miraculose obtinuit. Deniq; quæ adduximus supra ex Patribus de quotidiana communione a fortiori procedunt de quotidiano sacrificio. De quo videri potest Chrysost. hom. super ad Ephes. Secundo argumentor ratione, quia quotidie sacrificare, nõ est ex natura sua malũ, sed bonum, neq; est aliquo iure positiuo prohibitũ: vbi est enim tale ius? ergo est per se licitũ. Maior pater: nam id cedit in cultum Dei, quæ illi perpetuo debemus, & est consentaneũ dignitati huius sacrificij, q; propterea iuge appellatur, Daniel. 12. Est etiam valde vtile fidelibus, qui plurimum indigent fructu huius sacrificij: ergo hoc per se honestum & licitũ. Quin potius ratio facta concludit, quod in vltima parte assertionis dicebamus, quia licet laicis, regulariter non sit consulendum, vt quotidie communicent, Sacerdotibus tamen consulendum est, vt quotidie sacrificent: est enim id per se loquendo, melius: Nam munus sacrificandi, non est priuatum, sed publicum, nec prodest soli sacrificanti, sed toti Ecclesiæ, & ideo dum modo indignus non sit, & mortalem ac humanam diligentiam adhibeat, quamuis sit imperfectus, non debet ab hoc sacro munere cessare. Accedit etiam, quia cum sit specialiter ad hoc munus consecratus, & habet proprium ac peculiare ius ad offerendum, & habet pratum speciale ditinum auxilium, vt sancte coniciat. Per hoc tamen non intendimus negare, quo minus ex reuerentia & timore, aliquo die interdum hoc munus inter-

mittere, possit esse, & bonum, & vtile, & alicui fortasse consulendum, iuxta diuersas personarum conditiones, & varias Spiritus sancti diuisiones gratiarum.

Superest vero explicandum, an in aliquibus anni diebus prohibitum sit per Ecclesiam, Sacerdotem quidem sacrificare. Solet autem de tribus dubitari: nam in reliquis omnibus certum est, nullam esse prohibitionem factam. Primus dies est feria quinta hebdomadæ sanctæ. Sicut enim, qui existimant eo die non licere singulis Sacerdotibus Missam dicere, sed solum esse in singulis Ecclesijs Missam solemnem ab Ecclesiæ Rectore, vel, qui eius locum teneat, dicendam, in qua alij sacerdotes cum laicis communicent. Ita tenet Marcel. Franco. in lib. de Horis canonicis. cap. 30. qui pro hac sententia, neq; alium authorem refert, nec expressam legem seu prohibitionem Ecclesiæ. Sola ergo Ecclesiæ consuetudine nititur, quam ex eo colligit, quod iuxta ordinem Romanum antiquum, omnes Presbyteri & Diaconi vniuersalique Ecclesiæ de manu sui Pastoris communicant solemni Missa, vt patet ex ordine Romano, cap. de Coena Domini. & ex Aleuino, libro de diuinis officijs, cap. de Coena Domini. Fuit autem hæc consuetudo conuenienter introducta primo, propter maiorem, quem Ecclesiæ, illo præsertim die, repræsentare incipit. Secundo, vt officium illius die sit solemnis & celebris. Tertio & maxime, propter præsentationem Christi Domini, qui eo die primam Missam celebravit, & Apostolos communicauit: in huius enim facti memoriam solus primarius Sacerdos celebrat, & reliquis sacramentum distribuit. Hæc tamen fundamenta debilia valde sunt ad affirmandum præceptum seu prohibitionem, sine expresso iure, & contra communem sententiam. Quæ mihi quidem certa videtur. Nimirum per se loquendo (id est, secluso scandalo, si alicubi fortasse sit, vel propter pusillum ignorantiam, vel propter aliquam consuetudinem) licitum esse cuius Sacerdoti, eo die sacrificare, quamuis prudens consilium sit secreto & absque concursu populi, propter aliquas ex congruentijs adductas, & alias, quas statim explicabo, id facere. Ita tenet Soto, dist. 13. quæst. 2. art. 2. & Nauar. in Sum. cap. 51. num. 88. Angelus in floribus, quæst. 8. de valore Missæ, articulo vltimo, alij vero antiquiores, hoc in dubium non reuocant. Et probatur, quia circa hoc nulla est scripta lex expresse prohibens, vt constat: neque etiam est consuetudo, quæ vim legis habeat: quia licet multi Sacerdotes eo die non sacrificent, tamen alij plures docti, pij, ac timorati sacrificant, sine vilo scrupulo: vt autem consuetudo obliget, oportet, vt sit omnium, & non tantum aliquorum. Rursus, qui omittunt, non id faciunt, quia existimant oppositum esse malum, sed vel ex deuotione quadam, vel certe obnium illius diei occupationem, & alia impedimentata. Existimo enim, hoc cepisse introduci, quoniam illo die ministri Ecclesiæ & templi pia occupantur, vel propter monumenti fabricam, vel propter omnia præparanda, quæ ad illius temporis officium sunt necessaria; vel quia magna pars Christiani populi eo die communicat, & necessarium est, Sacerdotes in audiendis confessionibus occupari: verum ille etiam est, hoc introductum esse propter solemnitatem, vel repræsentationem, vt dicebamus: id tamen potius factum est consilio ac voluntate Prælatorum, quam rigurosa prohibitione: nulla est ergo consuetudo, quæ talem prohibitionem sufficienter indicet. Tandem, nullum est peculiare nylterium, quod eo die ab Ecclesiæ celebratur, & repræsentatur per cessationem sacrificiorum singulorum Sacerdotum, sicut fit in feria sexta: nam institutio ipsius myleri, & Domnica coena sufficienter repræsentatur in Missa, præsertim solemni, in qua sacramentum populo dispensatur, neque impeditur hæc repræsentatio necesse

nec fere minuitur, propterea, quod alij Sacerdotes facerent, & non communicent in Missa solemni: praesertim, quia Apostoli, non vt Sacerdotes, sed vt laici, communicarunt: nondum enim erant Sacerdotes, quando communicarunt: prius enim Christus illis sacramentum dedit, & postea dixit: Hoc facite, nulla ergo est sufficiens ratio, ad hanc prohibitionem faciendam, nedum vt credamus, consuetudine fuisse introductam.

Innocent. I.

Thomas.

Senten. auct. h. v.

Innocent.

Amalar.

Durand.

Org. Mag. Pamelius.

Senten. ob. v. v. v.

Secundus dies est Parasceues, seu feria sexta maioris hebdomada. Quo die certum est, Ecclesiastico iure esse prohibitum Sacerdotibus, offerre sacrificiū, quod ius Innocentius I. declarauit, epist. i. ad Decentium, capite 4. & habetur in cap. Sabbatho. de consecratione, dist. 3. vbi aequaliter sermo est de Sabbatho sancto, & de feria sexta: cum tamen non sit de vtraque die eadem certitudo, vt statim videbimus, nihilominus tamen de feria sexta authores omnes sine controersia ita docent: & Decretum illud vim suam retinet, & omnes, qui scribunt de diuinis officijs, referunt hanc esse antiquissimam traditionem, qua non solum priuata sacrificia, sed etiam solemne & publicum omitti consuevit, vt enim in superioribus diximus, officium illius diei non est sacrificium. Denique Dignus Thomas hic ad 2. rationem affert huius prohibitionis, scilicet, quia illa die passio Domini ab Ecclesia recolitur, prout realiter gesta est, & ideo non representatur mystice per consecrationem huius sacramenti. Alias congruentias adducit Durandus in Rationali, libr. 6. cap. 77. Rogabis obiter, an eo die liceat communicare laicorum more. Marcellus supra dicit, esse prohibitum, nisi tantum ob necessitatem viatici. Fundatur in verbis Innocent. dicto capite, Sabbatho: ait enim eo die sacramenta penitus non celebrari. Item, quia in officio illius diei, solum praecipitur, seruari sacramentū pro infirmis. Sed quia alij authores nihil de hac prohibitionem dicunt, & praedictis fundamentis non satis probatur, existimo probabilis, licitum esse, per se loquendo, eo die communicare: nam, cum hoc sit per se bonum, & prohibitio non probetur, non est, cur tanquam malum damnetur. Etenim Innocentius eo capite manifeste loquitur solum de sacrificio: nam celebrare sacramenta, non est proprie ministrare Eucharistiam, sed consecrere. Quod autem iubeatur seruari Eucharistia pro infirmis (etiam si id gratis demus) non ideo est, quia illis solis licite possit dispensari: sed quia illa fuit causa maxime necessaria seruandi sacramentum. Addo tamen ex Amalario, lib. 1. de Ecclesiast. offic. capite 11. non solum pro infirmis, sed etiam, pro his omnibus, qui sequente die communicare volent, debet sacramentum in die Coenae Domini seruari. Durandus vero lib. 6. c. 75. dicit, seruari pro infirmis & religiosis (fortasse non tantum statu, sed actu & pierate) qui communicare voluerint: vnde in ordine Romano antiquo in officio diei Parasceues, in fine eius dicitur (& communicent cum silentio.) Et Gregorius Magnus in lib. sacramentorum (vt Pamelius refert in liturgijs Latinis) dicit (communicet Sacerdos & omnis plebs.) Olim ergo non solum non erat prohibitio, verū potius opposita consuetudo. Dices, per non vsum introductā esse prohibitionem. Respondeo, falsum id esse, tum quia sola negatio actus inualidissima est ad introducendam legem: tum etiam, quia ille non vsum, solum introductus est, quia omnes fere communicant feria quinta, & quotidiana communio iam abijt in consuetudinem, ideoq; nullus iam communicat feria sexta. Ad quod etiam confert, quod regulariter non potest commode fieri.

Tertius dies est Sabbathi sancti, de quo maior est dubitatio, quia in dicto capitulo, Sabbatho eisdem prorsus verbis dicitur, in illo die sacramenta penitus non celebrari, sicut in feria sexta. Propter quod Nauarrus capite vigesimo quinto, numero

88. & Marcellus, supra simpliciter docent, esse peccatum mortale: in illo Sabbatho aliam Missam dicere, praeter vnam publicam, & solemnem in singulis Ecclesijs: quia illud antiquius, nec contrario iure abrogatum est: neque etiam consuetudine, nisi solum quoad publicum officium: ergo quoad reliqua, vim suam retinet: nam à iure antiquo non licet recedere, nisi quatenus, vel alio iure, vel consuetudine abrogatum est. Et confirmatur: nam in Missa illius diei nullus ponitur introitus pro Missis priuatis: ergo signum est, supponi, non esse dicendas: neque enim sine Introitu dicenda sunt. Vnde in vigilia Pentecostes, quae solemne officium habet simile officio Sabbathi sancti, assignatur peculiaris Introitus pro Missis priuatis, quia eo die dicenda sunt: ergo è contrario, quia in Sabbatho sancto non sunt dicenda, ideo non assignatur. Nihilominus alij existimant, non esse peccatum mortale, eo die priuatim celebrare praesertim ab ea hora, in qua iam incipit, vel incipere potest solemne & paschale officium, censent enim, hoc ipso, quod antiqua prohibitio abrogata est, quoad solemne officium, cessasse etiam pro eodem tempore, quoad omnia sacrificia, & ideo per se licere, secluso scandalo. Ita opinatur Soto, dist. 13. quaest. 2. artic. 2. quem alij moderni scriptores, & multi viri docti ac timorati sequuntur, etiam in praxi & vsu: quia non est maior ratio de Missa publica, quam de priuata, vel quia iam consuetudo ad vtramq; extenditur, vel certe, quia ex vi prioris consuetudinis cessauit ratio illius prohibitionis: non tantum in particulari, sed etiam in generali: quando autem hoc modo cessat finis & ratio legis, cessat etiam obligatio, vt ex materia de legibus constat: assumptum declarat: nam olim per totum diem Sabbathi Ecclesia representabat requiem Christi in sepulchro, & solitudinem suam, & erat quasi in mœrore posita, Christi resurrectionem expectans: & ideo toto illo die, vsque ad mediam noctem, & initium Dominicæ diei, ab oblatione sacrificij cessabat: postea vero anticipauit tempus illud, & ab illa hora, in qua officium Sabbathi sancti celebrat, incipit iam cum gaudio & alacritate recolere Christi resurrectionem, ideoque iam ab illa hora cessauit etiam ratio, ob quam poterat sacrificium prohiberi: reuocata ergo in priori consuetudine, censetur etiam geuocata generaliter prohibitio sacrificandi. Est ergo hac opinio satis probabilis, & practice securā, non tamen consulerem vsum illius, nisi in aliquo casu cum causa vel occasione rationabili, & scandalum omnino diligenter vitando.

Opinio satis probabilis & practice securā.

SECTIO III.

An, & quo modo liceat eodem die plures Missas facere.

PRimo certum est, communi ac ordinario iure non licere Sacerdotibus, nisi tantum semel in die sacrificare: hoc autem ius non est naturale, etiam supposita institutione sacrificij, quia non sequitur intrinsece ex illa: neque est diuinū, quia neq; in Scriptura habetur, neq; traditione constat, esse à Christo latum, sicut de vsu communionis supra diximus: nam hic est eadē & maior ratio: sed est praecipitū Ecclesiasticum, q̄ primum latū est ab Alexan. secundo in capite. Sufficit, de consecratione, d. 1. Sufficit Sacerdoti, (inquit) vnā Missam in die vnā celebrare, quia Christus semel passus est, & totum mundum redemit, nō modica res est, vnā Missam facere, & valde felix est, qui vnā digne celebrare potest. Quod vero verbū illud (sufficit) in vi praecipiti intelligendū sit, ita vt hoc solum liceat, verba sequentia declarant: Qui vero pro pecunijs, aut adulationibus seculariū, vnā die praestimat plures facere Missas, nō ultimo euadere damnationem. Hoc autem praecipitum in eodem sensu confirmarunt Innocentius tertius in Capitulo, Constitutijs. & Honorius tertius in Capitulo. De referentia, Innocent. de Ce-

Alexan. 2. Pap. 11.

Innocent. de Ce-

